

§ 8.

Lovens kap. V og V A (§§ 33-36 a) udgår og erstattes af følgende bestemmelser:

„V. Skat af aktieselskaber m. v.

§ 33. Her i landet hjemmehørende aktieselskaber, andre selskaber, brugsforeninger, produktions- og salgsforeninger, gensidige forsikringsforeninger, andre foreninger, korporationer, stiftelser, legater og selvejende institutioner svarer indkomstskat i henhold til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

Stk. 2. Den i fornavnte lovs § 23 omhandlede kommunale andel af indkomstskatten med tillæg af eventuelle renter i anledning af for sen indbetaling tilfalder den eller de kommuner, hvori selskabet, foreningen m. v. driver virksomhed ved det pågældende skatteårs begyndelse. Sker beskatning efter bestemmelserne i denne lovs § 5, stk. 3, eller § 7, tilfalder andelen den eller de kommuner, hvori virksomhed er drevet.

Stk. 3. Virksomhed anses for drevet i den eller de kommuner, i hvilke selskabet, foreningen m. v. oppebærer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med der beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg. Virksomhed ved transport af personer eller gods på land anses dog alene drevet i den i § 35, stk. 1, omhandlede kommune, og virksomhed ved havfiskeri alene i den kommune, hvor vedkommende fartøj må anses for nærmest hjemmehørende. Såfremt den foran i stk. 2 omhandlede andel ikke overstiger 300 kr., anses virksomhed i alle tilfælde alene for drevet i den i § 35, stk. 1, omhandlede kommune, og det samme gælder, såfremt ingen anden kommune efter foranstående bestemmelser kan komme i betragtning.

§ 34. Ansens efter § 33, stk. 3, virksomhed for drevet i flere kommuner, fordeles — medmindre de berettigede kommuner træffer anden aftale — den i § 33, stk. 2, nævnte andel af indkomstskatten m. v. mellem kommunerne i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i disse.

Stk. 2. Kan nettoindtægten i de enkelte kommuner ikke umiddelbart uddelles af regnskabet, anses nettoindtægten som regel

for at falde i disse i forhold til summen af de lønninger, herunder også tantiémer og overskudsandele, som i det sidst forløbne regnskabsår er blevet udbetalt til de ved virksomheden i hver af de pågældende kommuner beskæftigede personer, dog således at ingen lønning beregnes med et større beløb end 20 000 kr.; vedrører virksomheden fast ejendom, der er beliggende i flere kommuner, fordeles nettoindtægten herfra dog som regel i forhold til ejendomsværdierne i de pågældende kommuner, og med hensyn til forsikringsforetagender anses nettoindtægten som regel for at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som bruttopræmieindtægten.

Stk. 3. Dersom ingen af de nævnte fordelingsregler er anvendelige, og der ikke imellem kommunerne kan opnås enighed om fordelingen, fastsætter erhvervsskatteudvalget, i hvilket forhold nettoindtægten skal anses for at være faldet i de enkelte kommuner.

§ 35. Det påhviler den i § 25, stk. 1, jfr. § 24, i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. omhandlede kommune at forestå fordelingen i henhold til § 34 af den kommunale andel af indkomstskatten mellem de berettigede kommuner. Indenrigsministeren kan bestemme, at en anden kommune, hvortil den pågældende virksomhed må anses for nærmere knyttet, skal forestå fordelingen.

Stk. 2. De kommuner, der anser sig for berettigede til andel i skatten fra et selskab, en forening m. v., skal årlig inden udgangen af oktober måned gøre anmeldelse herom til den i stk. 1 nævnte kommune. Er denne bekendt med, at vedkommende selskab, forening m. v. tillige driver en væsentlig del af sin virksomhed i andre kommuner, indtages disse i fordelingen.

Stk. 3. Mener en kommune, at den med urette er holdt uden for fordelingen, eller at en anden kommune med urette er medtaget ved fordelingen, eller anser kommunen fordelingen for at være urigtig, kan spørgsmålet indbringes for erhvervsskatteudvalget inden 3 måneder efter fordelingsforetagelse.

Stk. 4. Erhvervsskatteudvalgets afgørelser af fordelingsspørgsmål, herunder afgørelser i henhold til § 34, stk. 3, er endelige.

§ 36. Bestyrelser for selskaber, foreninger m. v. er pligtige på forlangende at give ligningsmyndigheden i den kommune, der foretager fordelingen, og erhvervsskatteudvalget de oplysninger, der er nødvendige for fordelingsforetagelse. Vægrer nogen sig ved at efterkomme et sådant forlangende, afgør indenrigsministeren, hvorvidt den pågældende er pligtig dertil, og kan om fornødent fremtvinge pligtens efterkommelse ved pålæg af en daglig bøde. Bøderne, der tilfalder statskassen, kan indrives ved udpantning.

§ 9.

I lovens § 37 og § 38, stk. 1, udgår ordene: „(om selskabsskatten m. v. se § 35, stk. 4, jfr. § 36 a, stk. 4).“

§ 10.

Efter lovens § 49 b indsættes som ny paragraf:

„§ 49 c. Alle hidtil fra personlig kom-

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved det fremsatte forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. er det forudsat, at den særlige kommunale beskatning af selskaber, foreninger, offentlige institutioner og stiftelser skal bringes til ophør, idet der i stedet for skal tilfalde den eller de kommuner, hvori vedkommende selskab, forening m. v. driver virksomhed, en andel af den i lovforslaget foreslåede indkomstskat. Ved nærværende lovforslag foreslås kommuneskatteovens bestemmelser om beskatning til kommunen af disse skatteydere — bortset fra statsinstitutioner i visse tilfælde — ophævet og erstattet af bestemmelser vedrørende fordelingen af den kommunale andel af selskabsskatten. Ved de fordelingsregler, der er optaget i forslaget, er der tilstræbt en forenkling i forhold til de gældende fordelingsregler for kommunal selskabsskat.

Samtidig foreslås der gennemført bestemmelser, hvorefter de kommuner, der efter eget ønske overgår til beskatning efter det ved lov af 9. marts 1959 om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen gennemførte system med fælles beskatningsprocent, får adgang til at anvende lavere personfradrag end de normale. Den samme adgang foreslås endvidere indført i de helt små købstæd-

muneskattepligt gældende undtagelser, der ikke følger af denne lov eller af de i statskattelovgivningen indeholdte bestemmelser eller har hjemmel i de særlige regler, der gælder for medarbejdere ved internationale organisationer, bortfalder fra og med skatteåret 1960-61.“

§ 11.

Indenrigsministeren bemyndiges til at bekendtgøre lov vedrørende personlig skat til kommunen, jfr. lovbekendtgørelse nr. 67 af 9. marts 1959, med de ændringer, der er en følge af nærværende lov.

§ 12.

Bestemmelserne i §§ 3, 4 og 10 i denne lov finder anvendelse fra og med skatteåret 1960-61. Lovens øvrige bestemmelser finder anvendelse fra og med skatteåret 1961-62.

Stk. 2. Fra og med skatteåret 1960-61 ophæves § 17, stk. 3, i lov af 11. februar 1863 om den kommunale beskatning i købstæderne udenfor København.

kommuner og deres forstadskommuner, ligesom det foreslås, at de forstadskommuner og andre store bymæssige sognekommuner, der i fremtiden på grund af forsøgelse af indbyggertallet i de bymæssige dele af kommunerne skal overgå til anvendelse af det nye beskatningssystem, i det første år efter overgangen til dette system skal kunne anvende de lavere fradrag.

Endelig foreslås visse gamle privilegier ophævet, jfr. bemærkningerne til § 10.

Til § 2.

Bestemmelserne i kommuneskatteovens § 3, stk. 1, pkt. c-f, og stk. 4, der foreslås ophævet, indeholder regler om fritagelse for beskatning til kommunen af visse institutioner m. v. Ifølge § 3, stk. 1, pkt. o., pålignes der således ikke staten og statsinstitutioner skat til kommunen af indtægter, der ikke hidrører fra landejendomme, skove, fabriksdrift m. v. Efter pkt. d-f. pålignes der ej heller kirker, nationalbanken, kreditforeninger og kreditkasser samt spare- og lånekasser kommuneskat. I henhold til stk. 4 kan kommunalbestyrelsen fritage selskaber, stiftelser og foreninger for kommuneskat af den del af deres overskud, der anvendes i

ersonlig skat til kommunen.

særregel om, at der i statsinstitutionernes skat skal ske afkortning for de fordele, vedkommende kommune gennem deputer, legater eller lign. bidrag fremdeles oppebærer af statens ejendomme, idet denne særregel virker vilkårlig og i øvrigt kun har forholdsvis begrænset økonomisk virkning.

Til § 8.

Ved paragraffen ophæves afsnittene om skat af aktieselskaber m. fl. og brugsforeninger samt produktions- og salgsforeninger, som ligeledes, jfr. foran, er omfattet af forslaget til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. Det bemærkes dog, at visse gensidige forsikringsforeninger, som, når de opsamler formue (reserver) ud over 200 000 kr., hidtil har været underkastet beskatning til kommunen, men ikke til staten, efter fornævnte lovforslag fritages helt for beskatning.

I stedet for regler om kommunal beskatning af disse skatteydere foreslås indføjet bestemmelser om fordeling af den kommunale andel af den fælles skat af aktieselskaber m. fl., jfr. § 23 i lovforslaget om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. De foreslåede fordelingsregler har som udgangspunkt de hidtidige regler om fordeling af den kommunale selskabskat, hvilke regler som ovenfor anført tillige har fundet anvendelse ved erhvervsskattens beregning. Fordelingsreglerne er dog søgt forenklet dels ved at præcisere og begrænse kredsen af de kommuner, der skal kunne gøre krav på den kommunale andel, dels ved mindre ændringer af bestemmelserne om grundlaget for fordelingen mellem de andelsberettigede kommuner.

Ifølge bestemmelserne i den gældende kommuneskatte-lovs § 36, stk. 1 og 2, skal de kommuner, i hvilke et selskab driver virksomhed eller oppebærer indtægt, have andel i selskabets kommuneskat. Det fremgår ikke af bestemmelserne, hvilken karakter virksomheden i en kommune skal have for at kunne begrunde skattepligt til denne, men i praksis kræves det i hvert fald, at virksomheden skal kunne stedfæstes til den pågældende kommune derved, at hovedvirksomheden eller afdelinger af denne, filialer, agenturer eller lignende ligger i kommunen; eventuelt vil tilstedeværelse af en midlertidig arbejdsplads, f. eks. i forbindelse med et større byggearbejde, kunne medføre skattepligt til en kommune; endvidere kan nævnes, at også et selskabs anbringelse af kapital i en i kommunen beliggende virksomhed vil kunne bevirke skattepligt til denne, når det drejer sig om et interessentskabsforhold og ikke blot et låneforhold. Kun for så vidt angår jernbanedrift og dampskibsdrift findes — i lovens § 36, stk. 4 — nogle udtrykkelige bestemmelser; nettoindtægten af jernbe-
bev.lovforslag).

banedrift anses kun for at falde i de kommuner, i hvilke der findes station, stoppested eller for sig bestående driftsanlæg og værksted, og nettoindtægten af dampskibsdrift kun i de kommuner, i hvilke der findes ekspeditionskontor.

I den foreslåede affattelse af lovens § 33, stk. 3, er der søgt foretaget en nærmere bestemmelse af, hvornår den af et selskab, en forening m. v. drevne virksomhed i en kommune skal medføre ret til andel i skatten, idet der er taget stilling til en del af de tvivlsspørgsmål, som de gældende bestemmelser har givet anledning til; samtidig indebærer forslaget en vis begrænsning af kredsen af kommuner, der kan gøre krav på andel i selskabskatten, især ved at udelukke de kommuner, hvortil virksomheden kun har en løser eller midlertidig tilknytning, idet der i disse tilfælde i reglen kun ville blive tale om udbetaling af et i forhold til det administrative besvær ringe beløb. Det kræves således efter forslaget som almindelig betingelse for en kommunes andelsret, at selskabet, foreningen m. v. i kommunen opbevarer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med der beskæftigede personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg, hvorved det forudsættes, at de nævnte lokaler og anlæg har en fastere karakter. I forhold til de gældende regler vil forslaget bl. a. begrænse kredsen af andelsberettigede kommuner med hensyn til forsikringselskaber og andre selskaber, der uden at have selvstændige kontorlokaler m. v. i en kommune driver virksomhed i denne ved hjælp af agenter og opkøbere. På samme måde vil andelsret i selskabskat være udelukket, for så vidt angår selskaber, der udfører entreprenørvirksomhed i en kommune uden at have selvstændige kontorlokaler m. v. i denne.

I forslaget anføres nogle særlige bestemmelser for visse erhverv, der vanskeligt kan stedfæstes efter den nævnte almindelige regel: For det første skal virksomhed ved transport af personer eller gods på land alene anses for drevet i den i lovforslagets § 35, stk. 1, omhandlede kommune, hvilket normalt vil være den kommune, hvor selskabet har hovedkontor, eller hvorfra bestyrelsen foregår, eventuelt en kommune, hvortil virksomheden må anses for nærmere knyttet. Dernæst skal virksomhed ved havfiskeri alene anses for drevet i den kommune, hvor fartejet må anses for nærmest hjemmehørende. Denne bestemmelse er identisk med den for erhvervsbeskatning gældende regel i lovens § 22, stk. 1, sidste punkt.

Jernbanedrift, der iøvrigt kun undtagelsesvis giver overskud, vil være omfattet af den førnævnte bestemmelse om landtransport, og den gældende

særbestemmelse om jernbanedrift foreslås ikke gentaget. For så vidt angår dampskibsdrift, dækkes den hidtidige særbestemmelse, hvorefter tilstedeværelse af ekspeditionskontor i kommunen er afgørende for selskabets skattepligt til denne, af den foreslåede almindelige bestemmelses krav om selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler.

Ud fra ønsket om rationalisering foreslås det endvidere, at beløb under 300 kr. ikke skal fordeles, men udelt tilfalde den i § 35, stk. 1, omhandlede kommune, og denne kommune skal også være berettiget til at opbevare hele andelen, såfremt ingen anden kommune kan komme i betragtning.

Efter de gældende regler i kommuneskattelovens § 36, stk. 3, skal den kommunale selskabskat fordeles mellem de berettigede kommuner i forhold til nettoindtægten i de enkelte kommuner. Samtidig er det nærmere fastslået i loven, hvorledes nettoindtægten skal anses for at falde i de enkelte kommuner: For forsikringsforetagender anses nettoindtægten at falde i kommunerne i samme forhold som bruttoindtægten og for detailforretning i samme forhold som de enkelte detailudsalgs omsætning, medens man i alle andre tilfælde som regel skal gå ud fra, at nettoindtægten fordeler sig på samme måde som lønudgifterne, idet dog ingen lønning må medtages med et større beløb end 6 000 kr. Hvis ingen af disse fordelingsregler kan anvendes (herunder efter praksis, hvis de fører til urimelige resultater), skal indenrigsministeren fastsætte fordelingsnormen.

I forslaget til en ny § 34 i kommuneskatteloven om fordeling af den kommunale andel af selskabskatten foreslås de berettigede kommuner stillet frit med hensyn til fordelingen, idet de i paragraffen foreslåede retningslinier for fordelingen ikke behøver at anvendes, såfremt de pågældende kommuner er enige om et andet fordelingsgrundlag. Iøvrigt foreslås det i paragraffen, at fordelingen så vidt muligt skal foretages i samme forhold, som nettoindtægten fordeler sig på de enkelte kommuner. Hvis fordeling efter selskabets eller foreningens regnskab ikke er mulig, foreslås fordelingen som regel foretaget efter den foran omtalte „lønningsregel“, men således at det maksimale lønningsbeløb på 6 000 kr., der er fastsat i 1937, under hensyn til den stedfunde lønstigning foreslås forhøjet til 20 000 kr. Fordelingen foreslås dog som en hovedregel foretaget efter ejendomsværdierne, når virksomheden vedrører fast ejendom, der er beliggende i flere kommuner. Der tænkes herved særlig på land- og skovbrugsjendomme samt udlejningsjendomme, men bestemmelsen skal tillige kunne finde anvendelse

f. eks. i tilfælde, hvor en fabrik, der drives som en helhed, er beliggende i flere kommuner, enten fordi fabrikkens samlede areal ligger hen over en kommunegrænse, eller fordi de forskellige led af virksomheden foregår fra ejendomme beliggende i to eller flere kommuner. For forsikringsforetagender foreslås fordelingen som hidtil i reglen foretaget efter bruttopremieindtægten. Derimod er særeglen om fordeling af indtægten fra detailudsalg efter størrelsen af disses omsætning udeladt, idet man, hvor fordelingen ikke kan foretages på grundlag af regnskabet, oftest vil nå et lige så tilfredsstillende fordelingsgrundlag efter „lønningsreglen“.

Den indenrigsministeriet hidtil tillagte bemyndigelse til at fastlægge fordelingsnormen i tilfælde, hvor ingen af de i loven opregnede fordelingsregler er anvendelige, foreslås nu tillagt erhvervsrådsudvalget, der efter den foreslåede § 35, stk. 3, tillige skal være ankeinstans med hensyn til spørgsmål om fordelingen mellem kommunerne i øvrigt. Herved opnås, at afgørelsen af fordelings spørgsmål m. v., der fremtidig alene vil være et spørgsmål kommunerne imellem uden direkte interesse for selskaberne m. v., vil blive henlagt til et i forvejen eksisterende organ, hvor kommunerne er repræsenteret gennem deres organisationer. Udvalget varetager i forvejen administrationen af de tilsvarende fordelingsregler ved ansættelse til erhvervsstat, jfr. bemærkningerne til § 5.

Den foreslåede § 35 indeholder nærmere regler for fremgangsmåden ved fordelingen:

I stk. 1 foreslås det, at den i § 25, stk. 1, jfr. § 24, i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. omhandlede kommune normalt skal forestå fordelingen af den kommunale andel af indkomstskatten mellem de berettigede kommuner. Dette vil nærmere sige den kommune, hvori selskabet, foreningen m. v. med henblik på beskatning skal optages på mandtalslisten, eller for så vidt angår aktieselskaber: den kommune, i hvilken de ifølge den stedfunde anmeldelse til aktieselskabsregisteret har deres hjemsted; for så vidt angår andre her i landet hjemmehørende selskaber, foreninger m. v.: den kommune, i hvilken hovedkontoret findes, eller hvorfra bestyrelsen foregår, og for så vidt angår udenlandske selskaber, foreninger m. v.: den kommune, i hvilken den skattepligtige virksomhed er beliggende. Da det imidlertid forekommer, at et selskab, en forening m. v. kun har ringe eller evt. slet ingen tillyntning til førnævnte kommune, idet virksomheden udelukkende eller i det væsentlige foregår i en eller flere andre kommuner, foreslås det at give indenrigsministeren bemyn-

digelse til at bestemme, at denne anden kommune eller — hvis der er flere — den ene af disse skal forestå fordelingen, eventuelt med den virkning, at den pågældende kommune bliver enberettiget til andelen, jfr. stk. 3 i forslaget til en ny § 33 og bemærkningerne foran til denne bestemmelse.

Ifølge kommuneskattelovens § 36, stk. 7, er skattepligtige selskaber og foreningers bestyrelse under bødetsvang pligtige at give opholdskommunen de oplysninger, som kommunalbestyrelsen finder nødvendige for at kunne foretage fordelingen. I den foreslåede § 36 er der fastsat bestemmelser om, at der kan kræves oplysninger fra selskabernes bestyrelse, men spørgsmålet om gennemtvungelse af et forlangende om oplysninger ved daglige bøder er henlagt til indenrigsministeriet på samme måde, som spørgsmålet om gennemtvungelse af oplysningspligten i henhold til §§ 6-8 i kontrolloven (lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957) efter denne lovs § 9 er henlagt til finansministeren.

Til § 10.

Ved den foreslåede bestemmelse tilsigter man at ophæve de tilbageværende særlige kommunale skatteprivilegier, hvoraf der efter det for indenrigsministeriet oplyste findes følgende:

1) I kongeligt åbent brev af 26. maj 1699 vedrørende gaver og privilegier til *Roskilde adelige Jomfrukloster* hedder det bl. a.: „Herforuden have Vi og allernaadigst bevilget, at alle de Personer, som henhører under denne Stiftning, eller og nogen Betjening og Opvartning derved kunne have, og sig der paa Stedet virkelig opholde, for alle personel Skatter, hvorledes de og kunne vorde pasbudne, til evig Tid maa være frit og forskaanede.“

I 2 domme fra 1908 og 1909 (U.f.R. 1908, side 611, og 1909, side 796) blev det statueret, at denne fritagelsesregel stadig var gældende henholdsvis for så vidt angår skatten til kommunen og skatten til staten. For *statskattens* vedkommende blev privilegiet ophævet ved bestemmelsen i statskatteloven (nr. 144) af 8. juni 1912, § 3, stk. 2, hvorefter alle andre (end de i paragraffens stk. 1 nævnte) hidtil gældende undtagelser fra skattepligten faldt bort.

Fritagelsen er derimod ikke ophævet med hensyn til *skatten til kommunen*. Denne fritagelse forekommer ikke rimelig i betragtning af, at klosterets beboere, konventualinder såvel som funktionærer, har samme adgang som andre til de gode, kommunen (Himmelev) yder sine indbyggere.

2) Ved kgl. resolution af 2. juli 1828 blev der indrømmet medlemmerne af de reformerte og katolske menigheder i Fredericia fritagelse for at

